

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἑβδόμη,
κανταθρόους γεμίζουσιν οἱ δρόμοι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Ποῦντος πεντακόσια κι' ἑννεήντα τρία,
και πολλά μαντάτα, μὰ ζροτῆ, μὰ κρύα.

**Ὁ Σμολένσκης ἦλθ' ἔδω
και ξανά τὸν τραγουδῶ.**

Ὁ Σμολένσκης, ὁ Σμολένσκης, κι' ὁ λαὸς πετώντας βγαίνει
γιὰ νὰ δῆ τὸν ἥρωά του, τὴν μορφή τὴν λατρουμένην,
ὁ λαὸς ὁ μυθοπλαστής, ποῦχει' στὴν καρδιά τὸν νοῦ,
κι' Ἡρακλῆς μ' ἐκείνην κλάθει και Τίτινας τούρανου.

Ὁ λαὸς, ποῦ και ζωσμένος μὲς 'στὴ σίδηρα βραχίλι,
προσκυβεῖ και μεγαλίνει τὴν σεμνὴν παλληκαριά,
ποῦ ἔφαρμάζεται και τώρα μὲς 'στὴ λύπη του τὴ μαύρη,
κι' ὄνειρεῖται ἕναν ἄνδρα λυτρωτῆ του νὰ ξαναδῆρ.

**Ἡ Πατρις 'στὸν Βαρατάσση,
ποῦ και ποιδὸς θὰ τὸν ξεχάσῃ ;**

Παιδί μου πολυζήλευτο, κορφή στεφανωμένη,
γιὰ δὲς τὴν λεγεώνα σου τὴν παραπονεμένην,
ποῦ σὰν σ' ἐξάπλωσε νεκρὸ φαρμακωμένο βόλι
νεκροὶ μὲ τοῦτο ἔαρρεψαν πῶς σωριστήκαν ἔλοι.

Ἐῶνα, ψυχὴ χρυσότερη παλληκαριολας νεότης,
κι' ἀποσταμὲν' ἢ Λεγεὼν διψᾷ τὸν ἀρχηγὸ της,
και τὴν ὄρανά της θρηνεῖ, κι' ἔσα στεφάνια πέρνει
'στὰ κἀλλυδά σου τὰ κορπεῖ, 'στὸ μνήμα σου τὰ φέρνει.

Πῶς 'στὸ μικρὸ σου τὸ κορμί τίτοια καρδιά χωροῦσε ;
μαζὶ της ἐμεγάλωνε και Νίκη λατταροῦσε,
και τὰ θικά μου τὰ παιδιὰ και τὰ παιδιὰ τὰ ξένη
τὰ φλάμπουρά των ἐσμιζαν κι' ἐλάφανε γιὰ σένα.

Παιδί μου, ποῦ μοῦ γλύκανες τὰ πικραμένα χρόνια,
'στὴν πλάκα τὴν ἀθάνατη τὸν θάνατό σου γράφα,
και μὲς 'στὴ μαύρη θλίψη μου και μὲς 'στὴν καταρρόνια
θὰ δείχνω γιὰ παρηγοριά και τὸν 'δικό σου τάρο.

**Φασουλῆς και Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Περικλίτο μου μπαμπάσιον,
μὲς 'στὴν τόση συμφορὰ
φῶρεσε στραβὰ τὸ ροῖσι,
τρώγε πίνε μὲς χαρὰ.

Ἐξάπλωσε μὲς 'στὸ γρασιδί
σὰν γαιδοῦρι τῆς Ἀθήνας,

κι' ὄλο χῶρταινε βρεισίδι
τὰς προστάτιδας ἐκείνας.

Ἐκπλωμένος ἀνευ ῥόθου
ἀληθῆς Ρωμῆος φανού,
δίνε μὲς και τοῦ Μοσκόβου
κι' ἄλλη μὲς τοῦ Γερμανού.

Μὲ Ρωμῆαίκο μπουρίνι
χίλια τόσα νὰ τοὺς λῆς,

